

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

7. SRPNA 2005

Z obsahu:

**Bez Dne Páně neděle
nemůžeme být...**

Kardinál Joseph Ratzinger
- strana 2 -

**Bůh si volí naši
nedostatečnost**

Joseph Ratzinger vzpomíná
na své jmenování
biskupem a kardinálem
- strana 4 -

Jsme povoláni ke štěstí

Klára Castelbajac
* 26. 10. 1953 - † 4. 2. 1975
- strana 6 -

**Neděle - srdce
křesťanského života**

Z apoštolského listu Dies
Domini Jana Pavla II.
- strana 8 -

**Málo místa pro styk
s Bohem**

Arcibiskup Ludwig Schick
k problémům ticha v liturgii
- strana 9 -

**Mezinárodní duchovní
cvičení Mariánského**

**kněžského hnutí
Collevalenza 2005**
- strana 11 -

Počátky Církve (17)

Mario Galizzi
- strana 12 -

Víra je pilíř

Rozhovor agentury
Kath-net s ministerským
předsedou Rakouska
Wolfgangem Schüsselem
- strana 13 -

Neděle - Den Páně

EDITORIAL

V evangeliu je několik míst, která hovoří o tom, jak Boží Syn odchází do samoty, aby se tam modlil. Jedno z nich slyšíme v čtení této neděle: líčí nám především vzrušující událost noční plavby, takže Kristova modlitba poněkud uniká naší pozornosti. Vlastně na tu vytouženou chvíli samoty si musel Pán počkat, protože ho vyrušil zástup, který za ním šel tak velký kus cesty. Teprve když ho uzdravil a nasýtil, poslal učedníky na moře a lid propustil, aby se vrátil domů, mohl konečně vystoupit sám na horu. Uvězněn v lidství, které je pro něho dobrovolně podstoupeným vyhnanstvím, prožívá ustavičně nezbytnou vnitřní potřebu rozmlouvat důvěrně s milovaným Otcem. Naplnění této jeho horoucí touhy nemá nic společného s nějakou zákonem přikázanou či uloženou pobožností, kterou je třeba vykonat, aby byla splněna povinnost. Boží Syn je pro nás dokonalým vzorem modlitby, kterou je třeba chápat nikoliv jako něco uloženého či nařízeného, ale naopak jako zcela nezasloužený a nedocenitelný dar, kterého se nám hříšným tvorům v té nejhojnější míře od milujícího Otce dostává. Odpovídá to naší přirozenosti. Lidé, kteří se milují hlubokou láskou, pokládají za největší štěstí, když mohou být spolu o samotě důvěrně tváří v tvář. Všechno ostatní jde stranou.

Žijeme v tomto slzavém údolí jako vyhnaní synové Evy a v potu tváře si musíme dobývat svůj chléb. Skutečnost, že nám Bůh jeden ze sedmi dnů týdne věnoval celý na to, abychom mohli ustát od své práce a starostí a důvěrně rozmlouvat s ním takřka tváří v tvář, nebyla tedy myšlena jako zatěžující povinnost, ale jako jedinečná a privilegovaná příležitost a pozvání k nejzávažnější a v pravém slova smyslu sváteční návštěvě. Je to den, který nám svým způsobem připomíná ztracenou minulost i zaslíbenou budoucnost. Nebýt prvotního hříchu, prožívali bychom trvalou

neděli ve společenství s Bohem, a tato věčná neděle v Boží náručí nás vykoupené čeká, až uslyšíme pozvání: „Pojďte, požehnaní mého Otce...“

Tento vzácný sváteční den dostal v průběhu dějin u různých národů různé pojmenování.

Románské národy, které si pro ostatní dny v týdnu vesměs podržely názvy z pohanského kalendáře, neděli označily obdobně jako církevní kalendář jako den Páně: Dies Dominica. Germánské a anglosaské národy podržely pohanský název „den Slunce“ Sonntag, západní Slované (Češi, Slováci, Poláci) pojmenovali tento den podle svátečního pracovního klidu dnem nedělání – neděle. Zato pravoslavní Rusové šli k jádru věci a nazvali sváteční den týdne podle památky Pánova vzkříšení – „Voskresenje“ a tento nejvýstižnější název přečkal i 70 let bojového ateismu.

Tam, kde je ze soukromého i veřejného života odsunut Bůh, ztrácí ovšem neděle svůj nejvlastnější smysl a začne se pro ni hledat nová náplň. Konzumní společnost vynalézá a nabízí nejrůznější způsoby, jak zaplnit už nikoliv sváteční den, ale zcela prozaický „víkend“ neboli konec týdne. Na to, jak dokázala neděle skutečně posvětit a zcela proměnit život, museli bychom se zajet podívat jako do skanzenu do nějaké polské obce v horách, kde se, tak říkajíc, zastavil čas a kde ještě vyhledává Boha nikoliv menšina, ba ani ne většina, ale celé společenství spontánně a zcela bez populistických lákadel.

Je u nás nemálo těch, kteří pošilhávali a pošilhávají po Západu a rádi by u nás zaváděli praktiky, které tam odkoukali. Proorganizovaná a do hloubky zdemokratizovaná německá církev nám však už začíná ukazovat podobu, která je spíše varovná. Tolik různých atraktivností se vymýšlelo, jak zaangažovat věřící, ale nic z toho nakonec nezabránilo

Pokračování na str. 9

Kardinál Joseph Ratzinger

Bez Dne Páně neděle nemůžeme být...

Mučedníci z roku 304 – křesťané jako já...?

Bylo to roku 304 během Diokleciánova pronásledování a římská pronásledovatelé překvapili v severní Africe skupinu asi 50 věřících při slavení Eucharistie, aby je zatkli. Zachoval se nám protokol o výslechu této skupiny. Emerita, vlastníka místnosti, ve které se údajně konávaly nedělní bohoslužby, se zeptali, proč připustil ve svém domě zakázané shromáždění. Emeritus nejdříve odpověděl, že shromáždění jsou jeho bratři, které nemůže odkázat od dveří. Prokonzul dále naléhal. A nyní došlo při druhé odpovědi k podstatnému a dojemnému odhalení: „Bylo tvou povinností zakázat jim přístup,“ řekl prokonzul. „Nemohl jsem,“ odpověděl Emeritus, „protože byl Den Páně a my nemůžeme být bez slavení Pánova tajemství.“ Proti vůli císaře zde stojí jasně a rozhodující: „Nemůžeme“ jednat proti křesťanskému svědomí. „Nemůžeme být bez Dne Páně.“ To není namáhavá poslušnost k nějakému vnějšímu církevnímu přikázání, je to výraz vnitřní nezbytnosti a vůle současně. Ukazuje to na to, co bylo tak důležité, že to muselo být vykonáno i s ohrožením vlastního života, z velké vnitřní jistoty a svobody současně. Těm, kteří takto mluvili, jevílo se zřejmě zcela nesmyslné vykoupit si přežití a vnější klid za cenu rezignace na tento základ života. U nich se nejednalo o volbu mezi jedním přikázáním a něčím jiným, nýbrž o vol-

bu mezi životodárným smyslem a životem, který nemá smysl.

Taková svědectví z úsvitu církevních dějin by mohla lehce vést k nostalgickým úvahám, kdybychom je konfrontovali s nedělní unaveností střeoevropských křesťanů. Ale při vši sebekritice nesmíme přehlížet, že i dnes je mnoho křesťanů, kteří by odpověděli se stejnou vnitřní jistotou: Bez Dne Pá-

ně nemůžeme žít. A naopak víme, že již v době Nového zákona zde byly stížnosti na špatnou nedělní návštěvu bohoslužeb (Žid 10,25).

Zdá se mi, že v poklidu dnešního systému volného času, v útěku před všedním dnem je rovněž hlavním motorem ne zcela pochopená a nepřiznaná touha po tom, co mučedníci nazývali „dominicus“. Je to touha potkat Toho, který pro nás dává vzejít životu, hledání toho, co křesťané v neděli přijímají a nacházejí.

(Z knihy „Nová píseň pro Pána“ kardinála J. Ratzingera)

V neděli nám milý Bůh otevírá své poklady a je na nás, abychom z nich nabírali plným rukama.

Sv. farář Arský

Pro mne je neděle a zvláště účast na eucharistické slavnosti jako tankování pro nadcházející týden. Odtud čerpám sílu, abych zvládla všední dny.

Jedna manželka

Víra a pochybnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, poruč, ať přijdu k tobě

Vrať se na místo, kde jsi byl svědkem, jak Pán nasytil několikatisícový zástup. Je totiž důležité, aby ses zúčastnil také obdivuhodné dohry této neobyčejné události, která se protáhla dokonce až dlouho do noci. Přesvědčíš se, že Ježíš nevychovává své učedníky pouze slovem, ale využívá i nečekaných situací, ve kterých mohou osobně prožít pravdu jeho slov. Bude to pro tebe užitečné, až ti bude hrozit nebezpečí, že ztratíš hlavu uprostřed zmatku a nesnázi. Pros Ducha Svatého, abys upevnil své přesvědčení, že tě Ježíš nikdy neztrácí ze zřetele a nepřestává na tebe myslet, ani když se ti zdá, že je od tebe příliš daleko. K pevné víře a důvěře, že se na něho můžeš spolehnout, tě může posílit právě dnešní setkání.

Neobyčejná večere vyvolala v zástupu nejen spokojenost, ale i značné vzrušení. Popularita proroka z Nazareta neobyčejně vzrůstá. Někdo přišel s návrhem, že by měli provolat Ježíše za svého krále. Není divu, že se taková myšlenka nasyceným davem rychle šíří. Dostala se i k učedníkům. Představa, že by se z prostých rybářů mohli rázem stát pobočníky a důvěrníky izraelského krále, je pro ně o to lákavější. Takové pomyšlení snadno člověku pomate hlavu a svádí k sebepřečehování. Pán se však postará, aby jejich aspirace přivedl na správnou míru. Ještě tuto noc se budou moci přesvědčit, jak na tom skutečně jsou. Po vzrušující hostině jim nečekaně ukládá, aby ihned opustili toto místo a s ním klamně vyhlídky a vydali se na noční plavbu směrem k druhému břehu. Splnění nepohodlného a přímo nepochopitelného příkazu znamená připravit Pánu podmínky pro mimořádnou lekci.

Nežádoucí vývoj veřejného mínění zastavil Ježíš tak, že rozpustil zástup. Nyní je konečně sám na pustém místě, kde ho dav tak neplánovaně vyhledal. Po vzrušující činnosti je více než užitečné vyhledat ticho a odloučenost k dokonalému usebrání. Nauč se z Ježíšova příkladu využívat vzácného daru samoty jako nejvhodnější příležitosti k rozhovoru s nebeským Otcem. S kým rozmlouváš ty, když jsi o samotě? Nevedeš v tu dobu převážně samomluvu? Nauč se zhodnotit samotu i uprostřed lidí a zužitkovat co nejlépe dlouhé minuty vynucené nečinnosti při čekání, stání, cestování. Tvůj Pán je vždy připraven dělat ti toho nejlepšího společníka.

Čím více se mezitím loď s učedníky vzdaluje od břehu, tím se plavba stává obtížnější. I zkušení rybáři musí nasadit všechny své síly, aby si poradili s nenadálým vlnobitím a protivětrím. Nastalá tma jen zvyšuje nejistotu a zveličuje problémy. Zdá se, že cestu vůbec neubývá. Dodej si odvahy a přístup k nim do větrem zmitané lodi. Ověř si, jak obtížné je veslovat proti proudu. Uprostřed nesnázi člověk nejlépe poznává svou vlastní slabost. Ale právě ve chvíli, kdy se zápas s živly stává skutečně kritický, ukazuje se, že svým věrným je Pán vždy nablízku. Kráčí jim po vlnách vstříc, jenže oni ho nepoznávají. Dlouhotrvající vypětí a celonoční námaha vystupňovaly jejich vzrušení do té míry, že je návrat božského Mistra nejdříve vyděsil. Tito jinak srdnatí a otrlí muži se dávají dokonce do křiku. Boha se zděsí jen ti, kteří ho nepoznávají. K tomu, abys Ježíše bezpečně rozeznal, potřebuješ pohled opravdové víry.

Vychutnej, jaká je to úleva slyšet v takové zoufalé situaci Ježíšův hlas a útěchplnou výzvu: „Neboj se, jsem to já! Zjevují se nejméně očekávaným způsobem právě díky tomu, že jsem tvým všemohoucím a nejdobrotivějším Pomocníkem. Všechna moje mimořádná znamení tě o tom mají přesvědčit. Jsi připraven mi vždy neochvějně důvěřovat?“

Ten z apoštolů, kterého Pán jednou pověří, aby své bratry posilovat ve víře,⁽¹⁾ má právě v této vypjaté situaci podstoupit jednu ze zvláštních lekcí. Jeho temperament ho podněcuje k obzvláštní horlivosti, ale také k neuvážené sebejistotě.

Petr by se rád ujistil, že přízrak, kterého se všichni vylekali, je skutečně Pán. Ale v tom případě by sám chtěl zakusit „chůzi po moři“, nad kterou celá posádka tolik žasne. Pán jeho návrh bez námitek přijímá. Kdyby Petr jen plnil Ježíšův pokyn a nemyslel přitom na sebe, bez obtíží by došel až k němu. Když uslyšíš Pánovo pozvání „Pojď!“ a nemyslí na sebe ani se neohlížeš na bouři, která se kolem tebe zvedne. Pán tě přece nevolá k sobě proto, abys utonul, ale abys došel k němu i po těch nejneschůdnějších cestách. Mysli jen na Ježíše, u kterého máš bezpečně spocínout. Jestliže přesto zakolísáš, co jiného ti zbývá než volat s pokornou důvěrou: „Pane, zachraň mě!“ a chopit se pevně ruky, kterou ti Ježíš podává.

Jakmile Pán vstoupí s Petrem na loď, které již hrozilo utonutí, vítr se ihned utíší a s ním i celá její posádka. Je v tom symbol i prorocství: po chmurné a bouřlivé noci nastává nový slunný den. Bude tomu tak vždy, kdykoliv

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Král 19,9a.11-13a

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný vích, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. čtení - Řím 9,1-5

Bratři! Mluvím pravdu - vždyť jsem Kristův - nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvícené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus - Bůh, který je nade všecko, buď veleben navěky! Amen.

Evangelium - Mt 14,22-33

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny ji zmitaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a krácel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, krácel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží syn.“

připraví Ježíši místo ve svém srdci. Připoj se k znaveným učedníkům a klaněj se Božimu Synu. Upevni svou důvěru v toho, který nikdy neposílá své věrné do záhuby. Jeho spása je blízko těm, kdo ho poslouchají.⁽²⁾

Kristus - Bůh, který je nade všechno, buď veleben navěky!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 21,32 ⁽²⁾ srov. resp. žalm 85

Bůh si volí naši nedostatečnost

Joseph Ratzinger vypráví své vzpomínky na jmenování biskupem a kardinálem v roce 1977 a o dvou konkláve v roce 1978.

Léto 1978 nebylo pro katolickou církev jen tak obyčejným létem. V průběhu několika týdnů se kardinálové dvakrát sešli v konkláve, aby zvolili Petrova nástupce. 6. srpna totiž po patnáctiletém pontifikátu zemřel Pavel VI. V září onoho roku by byl oslavil 81. narozeniny. Pak byl 26. srpna po dvou dnech a čtyřech volbách zvolen patriarcha z Benátek Albino Luciani a přijal jméno Jan Pavel I. 17. října by se byl dožil 66 let. Ale tyto narozeniny už oslavit nemohl. Jeho pontifikát trval jen 33 dnů. Ráno 28. září byl ve své ložnici nalezen mrtvý. Kardinálské kolegium se tedy shromáždilo znovu a 16. října po osmi volbách v průběhu tří dnů zvolilo 58letého krakovského arcibiskupa Karola Wojtylu, který přijal jméno Jan Pavel II. a stal se prvním polským papežem v dějinách a neitalským papežem po 456 letech.

30denní vzpomíná nyní na tyto události před čtvrt stoletím v rozhovoru s Josefem Ratzingerem, který patří k 21 dosud žijícím kardinálům, kteří se oněch dvou konkláve účastnili.

Pavel VI. vás 24. března 1977 jmenoval arcibiskupem v Mnichově a tři měsíce nato jste byl jmenován kardinálem.

Dva nebo tři dny po mém biskupském svěcení 28. května byl jsem informován o mém jmenování kardinálem, takže to bylo s biskupským svěcením takřka současné. Bylo to pro mě velké překvapení. Nemám pro to dodnes žádné vysvětlení. Víím jen, že Pavel VI. věděl o mé teologické činnosti. Požádal mě totiž již několik let předtím, myslím že v roce 1975, abych vedl ve Vatikánu duchovní cvičení. Necítil jsem se ani v italštině ani ve francouzštině dostatečně jistý, proto jsem odmítl. Ale byl to

důkaz pro to, že mě papež znal. Mons. Karl Rauber, nynější nuncius v Belgii, spolupracoval tehdy se sekretářem Giovannim Benellim a mohl mít něco s celou věcí společného. Bylo mi řečeno, že ze tří kandidátů na mnichovského arcibiskupa, kteří byli k dispozici, padla osobní volba Pavla VI. právě na mne.

Konzistoř 27. června 1977 byla svým způsobem „minikonzistoř“, protože při ní bylo jmenováno jen 5 nových kardinálů...

Ano, byli jsme malá a zajímavá skupina. Z ní kromě mne žije dnes již jen Bernardin Gantin. Patřili k ní Mario Luigi Ciappi, teolog papežského domu, pak Benelli a František Tomášek, který byl jmenován již dva roky dříve „in pectore“ a obdržel papežský purpur spolu s námi.

Jaké máte vzpomínky na tento obřad?

Při předávání kardinálského biretu v aule Pavla VI. jsem byl mezi ostatními jmenovanými kardinály ve velké výhodě.

Žádný jiný z nových kardinálů neměl přítomnou svoji velkou rodinu. Benelli pracoval velmi dlouho v kurii a nebyl ve Florencii příliš znám, a tak z hlavního města Toskánska přišlo jen málo věřících. Tomášek žil tehdy za železnou oponou a nemohl si přivést žádný doprovod. Ciappi byl teolog a pracoval tak říkajíc na svém ostrově. Gantin pocházel z Beninu a pro Afričany není cesta do Říma nějaký odskok. Takřka všichni v aule shromáždění byli z Mnichova nebo z Bavorska.

Dělali tedy velký dojem...

Zřejmě. Měl jsem největší potlesk. Přítomnost věřících z Mnichova nebylo možno přehlédnout. A papež byl zjevně spokojen, že jeho volba se setkala s takovým ohlasem.

Měl jste možnost se s papežem pobavit?

Po obřadu, při kterém nám papež předal prsten, řekl mi Pavel VI., že by chtěl se mnou hovořit v soukromé audienci. Byl jsem

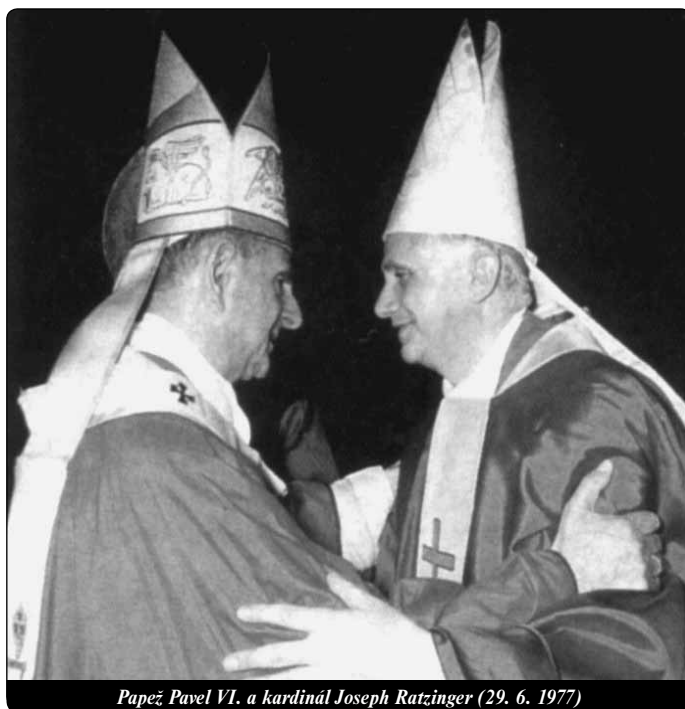
dlouhá léta obyčejným profesorem, daleko od špiček hierarchie, a nevěděl jsem, jak se mám zachovat, cítil jsem se v této situaci nespokojen. Netroufal jsem si s papežem hovořit, protože jsem si připadal jako bezvýznamný, ale on byl ke mně velice přátelský a povzbudil mě. Byl to rozhovor, který neměl nějaký zvláštní cíl, chtěl mě prostě poznat, snad proto, že mu Benelli o mně vyprávěl.

Na co si ještě vzpomínáte z posledního roku pontifikátu Pavla VI.?

Přišel jsem tehdy s dalšími bavorskými biskupy do Říma na návštěvu ad limina. Při té jsme měli velice hezké setkání s Pavlem VI. Papež začal hovořit německy, a to docela dobře, ale pak se přešlo na italštinu, protože to pro komunikaci bylo jednodušší. Byl velice otevřený a srdečný, vyprávěl nám o svém životě a o prvním setkání s naší vlastí. Vyprávěl, jak se cítil úplně ztracený, když ho jako mladého kněze poslali do Mnichova, ale že potkal mnoho lidí, kteří mu pomohli. Byl to osobní rozhovor bez velkých oslovení a bylo zřejmé, že nám otevřel své srdce a chtěl s každým ze spolubratří biskupů sdílet několik vzpomínek.

Přišel jste za pontifikátu Pavla VI. ještě častěji do Říma?

Ano, při jeho 80. narozeninách (26. září 1977, pozn. red.). 16. října se na náměstí sv. Petra konala slavnostní mše. Když přítom citoval jeden verš z Božské komedie, ve kterém Dante mluví o „onom Římě, kde sám Kristus byl Římanem“ (Očistec 32, 102, pozn. red.), velice to na mě zapůsobilo. Pavel VI. měl pověst intelektuála, který není k druhým obzvláště vřelý. V tom okamžiku však projevil velkou vřelost k Římu. Tato Dantova slova jsem neznal, alespoň jsem si na ně nemohl vzpomenout. Opravdu na mě hluboce zapůsobila. Pavel VI. tak chtěl dát najevo svoji lásku k Římu, který se stal městem Pána a středem jeho Církve.

Papež Pavel VI. a kardinál Joseph Ratzinger (29. 6. 1977)

Jak jste se dověděl o papežově smrti?

Byl jsem právě na dovolené v Rakousku. Ráno 6. srpna mi náhle ráno řekli, že Svatý otec se roz nemohl. Volal jsem generálního vikáře do Mnichova a požádal jsem ho, aby vyzval celou diecézi k modlitbám za papeže. Pak jsem udělal malý výlet a po návratu jsem měl telefonický rozhovor, ve kterém mi bylo sděleno, že zdravotní stav papežův se zhoršil. Rozhodl jsem se, že se příští ráno vrátím do Mnichova, a ještě ten večer jsem měl rozhovor v televizi. Pak jsem napsal list diecézi a odjel jsem do Říma.

Tam jste se zúčastnil papežova pohřbu...

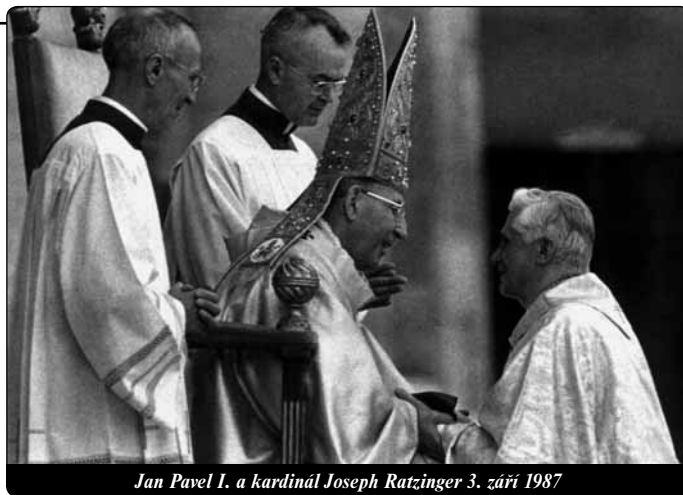
Velice na mě zapůsobila prostota rakve s knihou evangelia nahore. Tato papežem chtěná chudoba byla přímo šokující. Ale i zádušní mše byla dojemná, sloužil ji kardinál Carlo Confalonieri, kterému bylo přes 80, a proto se nemohl účastnit konkláve. Měl velice působivou homilii. Dojemná byla i mše kardinála Pericle Feliciho, který popisoval, jak vítr obracel listy evangeliáře, který ležel na rakvi. Vrátil jsem se do Mnichova, abych zde celeburoval Rekviem. Dóm byl přeplněný do posledního místa. Pak jsem opět odjel do Říma, abych se zúčastnil konkláve.

Byl jste tehdy kardinálský „nováček“ ...

Byl jsem jedním z nejmladších, ale byl jsem také diecézní biskup a podle protokolu jsem byl jako kardinál – kněz před mnoha kuriálními kardinály, kteří patřili do třídy jáhnů. Neseděl jsem tedy na posledním místě. Vzpomínám si, že při jednom jídle, kde se právě dbalo na toto pořadí, seděl jsem mezi kardinály Silviem Oddim a Felicim, kteří patřili k těm „nejitalštějším“.

Měl jste v konkláve skutečně důležitou roli?

Je pravda, že jsme se setkali s několika německy hovořící-

Jan Pavel I. a kardinál Joseph Ratzinger 3. září 1987

mi kardinály. Při setkání byl Joseph Schöffler, bývalý prefekt Kongregace pro katolické vzdělávání, Joseph Höfner z Kolína a Franz König z Vídně, Alfred Bensch z Berlína a konečně Brazilec německého původu Paulo Evaristo Arns a Alois Lorscheider. Byli jsme malá skupina. Nebylo vůbec naším zájmem udělat nějaké rozhodnutí, chtěli jsme se prostě trochu pobavit. Dal jsem se vést Prozřetelností, aby mi naznačila jméno, což nakonec vyznělo ve prospěch patriarchy z Benátek.

Znal jste ho?

Ano, poznal jsem ho osobně v srpnu 1977, když jsem při letní dovolené pobýval v kněžském semináři v Brixenu. Albino Luciani mě tam navštívil. Jižní Tyrolsko patřilo k jeho církevní provincii, a protože byl vysloveně přátelský muž, pokládal jako benátský patriarcha za svou povinnost navštívit mladého spolukardinála. Já sám jsem se cítil takové návštěvy nehoden. Při té příležitosti jsem mohl obdivovat jeho nesmírnou prostotu, ale i jeho obsáhlé vzdělání. Vyprávěl mi, že velmi dobře zná tuto krajinu. Jako dítě putoval s matkou k poutnímu místu Weißenstein, což je italský klášter servitů ve výši 1000 m, kam často přicházejí věřící z Benátek. Luciani měl mnoho krásných vzpomínek na toto místo, proto také obzvláště rád přišel do Brixenu.

Předtím jste se neznali?

Ne. Jak jsem již řekl, pohyboval jsem se v akademickém svě-

tě daleko od hierarchie, takže jeji špičky jsem neznal.

Potkali jste se pak ještě někdy?

Ne, teprve v konkláve 1978.

Mohli jste si vyměnit alespoň několik slov?

Jen velice málo, ostatně již jsme se znali. Bylo mnoho co dělat a meditovat.

Jak jste přijal jeho zvolení?

Byl jsem velice šťastný. Mít jako pastýře všeobecné církve muže tak dobrotivého a s tak zářící vírou bylo pro mě zárukou, že všechno půjde dobře. Pro něho samého to bylo překvapení a byl si vědom velké odpovědnosti. Bylo vidět, že mu to dalo trochu zabrat. Nepočítal s touto volbou. Nebyl z těch, kteří dělají kariéru, nýbrž přijímal svěřené úřady jako službu a jako utrpení.

Kdy jste s ním naposled mluvil?

V den jeho uvedení do úřadu 3. září. Arcidiecéze Mnichov-Freising je partnerskou diecézí ekvádorských diecézí a v Guayquil byl v měsíci září mariánský kongres. Biskupové této země prosili, abych kongres navštívil jako papežský legát. Jan Pavel I. tuto žádost již četl a souhlasil. Mluvili jsme při tradičním blahopřání o této cestě a on skrze mne vyprošoval požehnání pro církve v Ekvádoru.

Pak jste tedy odletěl do Ekvádoru?

Ano, a tam mě zastihla zpráva o papežově smrti. A to zcela mimořádným způsobem. Spal jsem v biskupském domě v Quitu. Dveře jsem nezamykal, protože jsem se v biskupském domě cítil bezpečný jako v Abrahámově lůně. Uprostřed noci mě poněkud vylekalo světlo a osoba v karmelitánském hábitu, která do mého pokoje vstoupila jako posel zlých zpráv. Nebyl jsem si jist, zda to není sen. Pak jsem poznal, že je to světlý biskup z Quitu. Řekl mi, že papež zemřel. Tak jsem se dověděl o smutné a zcela neočekávané události. Přes tuto zprávu se mi s Boží pomocí podařilo opět usnout. Následující ráno jsme spolu s jedním německým misionářem sloužili mši svatou a on se modlil v přimluvách za zemřelého papeže Jana Pavla I. Mši byl přítomen můj sekretář, který mě pak evidentně otrěsen upozorňoval, že misionář se musel zmýlit a že se měl modlit za Pavla VI. a nikoliv za Jana Pavla I. Nevěděl ještě o tom, že Albino Luciani je mrtev.

Byl jste s papežem při konkláve. Pak jste mu blahopřál. Připadal vám jako člověk, který má za měsíc zemřít?

Měl jsem dojem, že se mu vede docela dobře. Jistě, nevypadal jako člověk plný fyzické síly. Ale mnoho lidí působí dojemem slabosti a dožívají se sta let. Působil na mě dojemem zdravého člověka. Nejsem lékař, ale dělal na mě dojem jako někdo, kdo nemá silnou fyzickou konstituci. Ale takoví lidé mají před sebou nezřídka dlouhý život.

Jeho smrt byla tedy naprosto nečekaná?

Ano, naprosto neočekávaná.

Nenapadly vás pochybnosti, když se začalo šeptat, že papež zemřel přirozenou smrtí?

Ne.

Biskup z Belluno-Fetre salesián Vincenzo Savio oznámil

17. června, že jeho proces blahorečení dostal nihil obstat Kongregace pro blahorečení a svatořečení, takže může být zahájen. Co o tom soudíte?

Nemám žádné pochybnosti o tom, že to byl svatý člověk. Pro jeho dobrotu, prostotu a pokoru. A pro jeho velkou odvahu. Měl odvahu nazývat věci pravým jménem, i když při tom plul proti proudu. A také pro velkou kulturu jeho víry. Byl to člověk s vysokým teologickým vzděláním, velkým pastoračním smyslem a zkušenostmi. Jeho katechetické spisy jsou nesmírně cenné. Krásná je také jeho kniha *Illustrissimi*, kterou napsal bezprostředně před zvolením. Ano, jsem přesvědčen o tom, že je to světec.

Jaká nálada zavládla na druhém konkláve roku 1978?

Po této náhlé smrti jsme byli všichni deprimováni. Byla to těžká rána. Jistě. I smrt Pavla VI. vyvolala smutek. Ale Montiniho život byl naplněný. Byl to život, který našel přirozený závěr. On sám očekával svou smrt a mluvil o ní. Po tak velkém pontifikátu nastal nový začátek s papežem zcela jiného druhu, ale v plné kontinuitě. Že Prozřetelnost řekla k naší volbě „ne“, byla jistě velká rána. I když volba Lucianiho nebyla žádným omylem. Těchto 33 dnů pontifikátu má v církevních dějinách svůj význam.

Jaký?

Bylo to svědectví dobroty a radostné víry. A nejen to: neočekávaná smrt umožnila neočekávanou – volbu neitalského papeže.

Mluví se o takové hypotéze i při prvním konkláve?

Mluví se i o tom, ale nebylo to v blízkém výhledu. Snad také proto, že zde byla pozitivní postava Albina Lucianiho. Mluví se o tom, že je zapotřebí něčeho zcela nového.

Z 30giorni 5/2005
přeložil -ls-

Jsme povoláni ke štěstí

Klára Castelbajac 26. 10. 1953 – 4. 2. 1975

Neděle jako den zmrtvýchvstalého Pána je zvláštním způsobem dnem radosti. Tato křesťanská radost nemá být příznačná pouze pro jeden den v týdnu, ale má poznamenat celý život křesťana. Snad nám v tom pomůže příklad Kláry Castelbajac.

„Věřím, že mě Bůh vyvolil, abych byla tou nejšťastnější ze své generace“ (ve věku 20 let).

Bude se nám to jevit jako sen... A přece je tento příběh pravdivý, máme jasná svědectví, černé na bílém, pardon, zlaté na bílém, zářící zlato..., zacházejme s umělci rovněž umělecky, není-liž pravda, Kláro?

Ano, celý Klářin život nás do slova udivuje, zasahuje nás přímo do srdce... Proč? Je to zcela prosté: kypící štěstí od začátku až do konce. Je to štěstí, které kypí v průběhu krátkého života stále bohatěji, hlouběji a intenzivněji.

„Život není nic jiného než štěstí,“ říkala s oblibou. Je to příliš krásné, než aby to mohlo být pravda? Povězme raději – je to tak krásné, že je to pravda. Se smělostí a s přesvědčující silou, které jsou pro ni charakteristické, vyzývá nás Klára k naději. Jako zářící světelná kometa se pohybuje se svým rozjasněným úsměvem naší zúzkostnělou generací. Milovala vždy znovu představovat si krásno a učinila z toho dokonce své povolání. V myšlenkách vidím ruku této restaurátorky, jak přichází, aby se dotkla naší úzkostné a někdy znetvořené touhy po štěstí a spojila ji s jejím pravým cílem.

Všimněme si jejího pohledu: zdá se, jako by tušila věčnou radost a předjímal ji. Ona nám pomáhá zaměřit svou cestu k pravému určení – k Bohu.

Kláře byla do kolébky nadělena celá řada šťastných okolností, které zřídka kdy najdeme seskupeny u jednoho člověka. Radostný, energií nabitý, někdy dokonce nezkratný naturel, spontánní otevřenost, vnímavost pro krá-

su, velice živá inteligence, srdečnost a mnoho přirozených darů, jimiž opěvuje život. Co se týká jejího okolí, její rodiče žijí svorně pospolu a dbají o její lidskou i duchovní výchovu. Kladou vysoké nároky na její pokroky, ale současně ji milují překypující láskou. Klářinu duši si vychovává Bůh a velice brzy ji upozorňuje na svou přítomnost. V čistotě své duše se s ním Klára baví zcela prostými slovy.

„Milý Ježíši, řekni našemu Otci, že ho strašně miluji a obdivuji a že budu hlásat jeho slávu, jak jen budu moci. Děkuji a ráno na shledanou.“

Mimoděk pomyslíme u Kláry na dobré semeno květiny, které je zaseto do úrodné půdy – křesťanské rodiny – tam najde výtečnou výživu, vláhu a je ozařováno sluncem lásky. Je zde všechno a květu se nádherně daří. Raduje se a těší své okolí. Tuto květinu přijal Bůh...

„Kdo nám ukáže radost?“ (Ž 4)

V dojemné knize, která obsahuje Klářiny dopisy, vidíme,

Klára Castelbajac

jak den po dni sbírá a využívá všechno, co se nachází v šíři jejího srdce. Ustavičně usiluje o to, udělat ze skutečnosti to nejlepší, být v nesmírné prostotě spokojena s tím, co je dnes. Miluje přírodu, „miluji život a věřím, že je zamilovaný do mne“. Je zblázněná do svých rodičů, miluje je a cítí, že je od nich milována. Láska je výměna a žije z výměny. Miluje toto světla plné slovo, které vyslovila ve svých 15 letech: „Věřím, že člověk není nikdy šťastnější, než když mu řekneme, že ten, koho miluje, miluje také jeho.“

Její rodiče jí pomáhají zaměřit svůj pohled na Absolutno, na Boha. Jak důležitý je pro Kláru tento doprovod! Učí se přerušovat samu sebe, a to je při její mimořádné citlivosti obtížné.

„Chtěla bych být svatá, proto musím přinášet oběti“ (5 let)

O některých večerech sestavuje dojemný soupis všeho, co ten den darovala Ježíši. Tyto maličké, dětské věci, které oblažují Boha a skrze které se připravuje dobře zakořeněná svatost.

„To je nádherné! Dnes ráno jsem šla na mši a přijala svatě přijímání. Pak jsem myslela na to, že můj Stvořitel, můj Zachránce, můj Vykupitel je v mém srdci. V srdci tohoto nehodného malého děvčátka. To je nádherné!!! Dlouho jsem mu děkovala

Klára Castelbajac

a myslela také na Vás, moji milí rodiče, kteří jste mě naučili katolickému náboženství, kteří jste mě naučili modlitbě a dali mě pokřtít. Děkuji Vám za to všechno...“ A bez ustání: „S Vámi všechno začalo, geniálně, ale skutečně. Děkuji, děkuji za všechno!“

Její vděčnost překypuje vzhledem k nezaslouženému štěstí. Podrží si je pro sebe? Instinktivně pochopila, nebo lépe – vycítila: dát znamená rozmnožit své štěstí. A přeje si, aby všichni lidé byli tak šťastni jako ona.

„Nemohu to snést, když se mám dívat na všechny ty nemocné, které potkávám v Lurdech. Kéž bych mohla trpět na jejich místě! Trpět, to ano!! Ale dívat se na to, ne!“

V Toulouse vyhledávala na ulici chudé lidi a rozdělovala jim koláče, které ve volné chvíli upekla. Neúnavně navštěvovala nemocné, které těšila svým nakažlivým vyzářováním. Když potkala někoho, kdo neměl to štěstí poznat Boha, nedalo jí to pokoj, dokud mu nepředala svou víru. Přitom svolávala pomoc svých oblíbených svatých. Ateismus ji děsil.

Doba zkoušky

Bylo nutné, aby zkouška byla životem, jehož povoláním bylo život vyzářovat, jeho skutečným obsahem.

Během prvního roku jejího pobytu v Římě na institutu pro restaurátérství trpěla – jak říkala – „nízkým tlakem doprovázeným vysokou teplotou“. Cítila se vykořeněna, daleko od rodiny a citově silně morální podpory, která byla pro ni důležitá. Byla příliš brzy vržena do světa dospělých, mezi kterými ztratila své orientační body. Upadla do zmatku. Kromě toho ji soužila vyčerpávající válka ve formě silných pokušení od spolužáků, kteří se jí dvořili a soutěžili o její přízeň. Zkouška rozptýlení a zmatku, které mohla snadno podlehnout a v krátké době promarnit svou duchovní sílu

a poklady štěstí. Její práce vážila, hrozilo dokonce, že bude ze semináře propuštěna. Ale ona uhájila svou integritu.

Klára Castelbajac

Zachránila ji modlitba a to, co s oblibou nazývala „důvěrností s Pannou a Královnou nebes“. „Čelím dnes všem těmto pokusem lehčeji a věřím, že jsem vyhrála boj proti ďáblu. Věřte mi, je to velice účinné, když každý den začnete růžencem a máte jistotu, že se za vás někdo modlí. I když ďábel mi nechce dát pokoj, věřte mi, že o mě velice usiloval...!“

Jaký bojový duch! Kláře je jasné, že o vlas unikla pádu do propasti a že její štěstí není žádné zaručené vlastnictví, že je třeba je tvrdě hájit. Tímto bojem dospěla ke zralosti.

Izrael: „Jsme nejdůvěrnější Boží přátelé“

Několik týdnů před smrtí cestuje Klára se skupinou křesťanské mládeže do Izraele.

Je to pro ni působivé setkání s živoucím Bohem, který zde promlouval, tudy procházel, který zde trpěl. V kontaktu s těmito „mimořádnými“ mladými lidmi, na které zapůsobila svou zářící vírou, odhalila Klára, že až do

sud žila jako „pohanka“ a že se zcela neodevzdala Bohu. „Myslím, že člověk by se neměl trápit kvůli maličkostem, ale všechno zaměřit k Bohu, k jemu jedinému.“ Klára vnuťtivost pro absolutno nachází konečně svou plnou míru a je připravena se „zcela obrátit“. Ačkoliv dosud nebyla se svou duší nijak nespokojena, začíná v této zemi hořící půdy chápat svou maličkost a pije jasně milost, která k ní proudí.

„Naše poutní cesta je tak únavná a naplňuje nás Bohem, že se člověk cítí jako rozdrčen. A přesto je všechno tak jednoduché, život, lidé, krajiny, že se to člověku zdá zcela normální kráčet po stejných cestách, po kterých chodil Kristus a apoštolové... Kdo byl ve Svaté zemi, nemůže žít tak, jak žil dosud... Putováním pouští stala se naše víra extatická.“

Klára nachází hluboký souhlas mezi tím, co očekávala, a tím, co v Izraeli skutečně může na vlastní kůži prožít: božské zjevení, které se nabízí chudým a žízňivým. A s velkým nadšením se rozhodne plně pro Boha a ponoří se do plnosti intenzivní

Klára Castelbajac

ho, pokorného a nadpřirozeného štěstí jako do oceánu, kterým bude nyní zcela obklopena.

„Já nejsem sama. Jsem u Ježíše.“ (2,1/2 roku – Klára k matce, když ji na chvíli nechala samotnou)

„Nejraději bych všechny, které potkávám, udělala šťastné a všude rozševala radost.“ (Klára, 12 let)

„Malá Terezička čekala na to, až bude v nebi, aby druhé učinila šťastnými. Já bych to chtěla dělat již na zemi.“

„Vidím nyní, jak všechno musí být zaměřeno k Bohu, a když to někdo opravdu chce, nestojí to žádnou námahu, tak je to přirozené.“ (20 let – Klára svým rodičům)

„Žiji způsobem, který už nese schopna vyjádřit slovy.“

Při jejím návratu objeví její příbuzní, že Klára štěstí se skutečně změnilo. Vydává jinou vůni. Není to už tak přirozené, milosti prohloubené štěstí člověka Kláry, nýbrž spíše Boží štěstí v ní, které nese v sobě jako v obdivuhodné nádobě a které z ní proudí, aniž by vysychalo. Klára zpečetila svou smlouvu s Bohem. Od nynějšku žije pospolu... On je to, kdo vyzářuje.

Po návratu ji požádali, aby restaurovala v Assisi dvě fresky Simona Martiniho – svatou Kláru a zázrak s Hostií. Dva měsíce na tom vášnivě pracuje. Jak bychom v tom mohli nevidět hmatatelné naplnění té milosti, která je Kláře obzvláště vlastní: ukázat každému člověku to nejlepší ze sebe, krásu svého života, své tváře, své skryté štěstí a proměnit je ve chvění. Bohu se zalíbilo, aby se nám skrze ni zjevila jeho sláva a usmívala se na nás.

Zkratka do nebe?

V lednu 1975 onemocní zápallem mozku a leží osm dní ve smrtelném zápase. Co se odehrává v tuto dobu v jejím srdci? To zůstane tajemstvím mezi ní a Bohem. Krátce před touto nemocí řekla své matce:

„Jsem tak šťastná, že věřím, že bych šla přímo do nebe, kdybych teď umřela, protože nebe, to je chvála Boha a v té já již již nyní.“

Jaká životní moudrost! A toto: „Já už jsem tam“ je pro nás dnes výzvou. Není snad každému z nás dáno již zde na zemi „v Boží chvále předjímat nebeské království?“ nebo „zde na zemi obdržené nebe?“... Tak nám ukazuje, tak probouzí naši žárlivost. Svatou žárlivost, nikoliv tu, která srovnává, vede ke smutku, nýbrž tu, která prolomuje tmu, aby vpustila světlo. Ano, podívejte se jí do očí, které volají: Moje štěstí ale náleží tobě! Protože je to štěstí Boží.

Z FeL 53/1999 přeložil -lš-

Neděle - srdce křesťanského života

Z apoštolského listu Dies Domini Jana Pavla II.

Den naděje

Od neděle k neděli je Církev na cestě k posledního „Dni Páně“, k neděli, která nezná konce. Očekávání Kristova návratu patří k nejvládnějším tajemstvím Církve a ožívuje se v každé eucharistické slavnosti. Ale Den Páně se svou zvláštní památkou slávy zmrtychvstalého Krista poukazuje s větší naléhavostí na budoucí slávu jeho opětovného příchodu. Když Církev shromažďuje své děti v eucharistickém shromáždění a vychovává je k čekání na „nebeského Ženicha“, vede je současně k „cvičení touhy“, při kterém předem prožívají radost z nového nebe a nové země, až přijde z nebe nový Jeruzalém, připravený jako nevěsta, která se ozdobila pro svého ženicha (Zj 21,3).

Jestliže je neděle dnem víry, je současně dnem křesťanské naděje. Účast na „Večeři Páně“ je totiž předjímáním Beránkovy nebeské svatební hostiny. Když křesťanská obec slaví památku Krista, který vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa, očekává „s nadějí příchod našeho Vykupitele Ježíše Krista...“ V intenzivním týdenním rytmu prožívaná a živená křesťanská naděje se stává kvasem a světlem lidské naděje.

Den solidarity

Neděle má poskytnout věřícím příležitost k tomu, aby se věnovali činnosti milosrdenství, bliženské lásky a apoštolátu. Vnitřní účast na radosti zmrtychvstalého Krista musí v sobě obsahovat také plnou účast na lásce, která koluje v Srdci Zmrtychvstalého: radost bez lásky neexistuje!

Z nedělní mše vychází vlna lásky, která se má rozšířit do celého života věřících, počínaje tím, že ovlivňuje způsob, jakým se prožívá zbytek neděle. Proto

že jestliže je neděle dnem radosti, musí křesťan konkrétním jednáním dát zřetelně najevo, že „sám“ nemůže být člověk šťastný. Ohlíží se kolem, aby ji zprostředkoval těm lidem, kteří by mohli konkrétně potřebovat jeho solidaritu. Může se stát, že mezi jeho sousedy nebo v okruhu jeho známých jsou nemocní, staří, děti, přistěhovalci, kteří právě prožívají neděle v osamocení nebo v nouzi

a pocítují svůj stav utrpení ještě bolestněji. Pomoc pro ně se přirozeně nemůže omezit jen na náhodnou nedělní iniciativu. Ale proč by se nemohla tímto jednáním silněji podtrhnout celková účast na Dni Páně tím, že aktivizujeme celé možné bohatství, kterého je schopna křesťanská láska? Pozvat k sobě ke stolu opuštěné a trpící lidi, navštívit nemocné, obstarat rodinám v nouzi potraviny, to by by-

la jistě možnost, abychom uvedli v život lásku načerpanou z účastí na eucharistickém stole.

Takovým způsobem se stane nejen eucharistická slavnost, ale celá neděle zvláštní školou bliženské lásky, spravedlnosti a pokoje. Křesťanská neděle je tedy něco zcela jiného než jen potěšení.

Den radosti

Z dějinného pohledu začali křesťané prožívat den zmrtychvstalého Pána jako den klidu v době, kdy státní kalendář takový den nepřepokládal. Zůstává skutečností, že neděle musí být znamením radosti ze Zmrtychvstalého jako ozvěna onoho prvního zážitku: *Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána* (Jan 20,20). Pro ně i pro pozdější křesťanské generace se stalo skutečností slovo, které Ježíš řekl ještě před svým utrpením: *Budete zarmouceni, ale váš zármutek se*

obráti v radost (Jan 20,20). Nemodlil se sám, aby učedníci měli radost v plnosti? Zmrtychvstalý Kristus je pro Církev zdrojem nevyčerpatelné radosti. Sváteční charakter nedělní eucharistické slavnosti vyjadřuje radost, kterou Kristus předává své Církvi jako dar. Radost je také plodem Ducha Svatého.

Radost má jistě poznamenávat celý křesťanský život a ne pouze jeden den v týdnu. Ale silou svého významu jako den zmrtychvstalého Pána, ve kterém je slaveno božské dílo stvoření i „znovustvoření“, je neděle zvláštním způsobem dnem radosti, ano – je to nepříhodnější den, abychom se vychovávali k radosti, odkrývali její pravou podstatu a hluboké kořeny. To nelze zaměňovat s pocity povrchního uspokojení a pomíjejícího potěšení, které často ovládnou citový život na krátký čas a pak zanechávají srdce neuspokojené a v zatrpklosti. Křesťanský chápání radost je něco mnohem trvalejšího a utěchuplnějšího. Může dokonce, jak dosvědčují světcí, vydržet i v temné noci bolesti a je tak v jistém smyslu „ctností“, kterou je třeba pěstovat.

Pavel VI. uzavírá svůj apoštolský list o křesťanské radosti výzvou, aby Církev dávala najevo o Dnu Páně podle svých sil svědectví o radosti, kterou měli apoštolové. Vyzývá proto biskupy, aby výslovně poukázali „na věrnou a radostnou účast věřících na eucharistické slavnosti“. Eucharistická slavnost je zde na zemi vrchol smlouvy lásky mezi Bohem a jeho lidem: znamením a pramenem křesťanské radosti a přípravou na věčnou slavnost. Z tohoto pohledu víry je křesťanská neděle pravou „slavností“, dnem, který Bůh daroval člověku, aby člověk dospěl lidsky i duchovně k plné zralosti.

(Dies Domini 37-38; 69-73; 55-58)

Neděle je první den v týdnu – neděle je Den Páně – neděle je osmý den: V těchto třech pojmech nacházíme vždy znovu velké okamžiky našich dějin spásy.

V NEDĚLI SLAVÍME

... STVOŘENÍ

V prvním dnu týdne si připomínáme svou minulost: myslíme na stvoření. Neděle nás zve především k úctě a k vděčnosti Stvořiteli za jeho stvoření. Kde mají v úctě neděli, mají v úctě i stvoření.

... VYKOUPENÍ

V Den Páně přijímáme zmrtychvstalého oslaveného Krista, který se nám ve slavení Eucharistie opravdu zpřítomňuje. Den Páně je dnem Boží svobody a dnem účasti člověka na Boží svobodě. Přijetím zmrtychvstalého Krista má člověk vykročit k tvůrčí svobodě, k pravé a prožívané bliženské lásce.

... KRISTŮV NÁVRAT

Osmý den obracíme svůj pohled ke konci časů, kdy Pán opět přijde ve slávě a bude naplněno stvoření. Budeme zapojeni do životní formy budoucího světa. „Naděje však nezklame... (Řím 5,5) – v neděli jsme zvláštním způsobem povoláni, abychom žili z naděje.

Fel 53/1999

Málo místa pro styk s Bohem

Arcibiskup Ludwig Schick k problémům ticha v liturgii

Klid a ticho potřebují nejen jednotlivci k osobnímu náboženskému životu, nýbrž také církev jako taková, a to zvláště liturgie, zdůraznil arcibiskup Ludwig Schick ve své promluvě v kostele karmelitánů v Bambergu o svátku Panny Marie Karmelské. Církev budí někdy dojem, že se stará o všechno. Na každou sociální, hospodářskou a technickou otázku chce dát odpověď a ke každému problému zaujmout stanovisko. Podle názoru některých věřících se tak dostává do pozadí ten nejvládnější úkol Církve, a to je přivádět lidi do bezprostředního kontaktu s Bohem v osobním rozhovoru s Ježíšem Kristem. Sociální odpovědnost a duchovní život musí tvořit v církvi jednotu.

Podle názoru bamberského arcibiskupa se v liturgii často zapomíná, že má pozvedat lidi k Bohu. Tak zvláště bohoslužby pro mládež jsou často nadměrně zatíženy a stávají se tak neklidné a přímo hektické: „Vnášejí do liturgie hektiku a rámus všedního dne, od kterého by právě měla osvobozovat a léčit. Nedopřává lidem vůbec čas a prostor, aby se obrátili k sobě a k Bohu.“ Tady musí ještě zahrát skupina, taky se musí ještě vložit text, tu zase symbolická akce a ještě jeden gag. Arcibiskup Schick konstatuje, že podle provedeného průzkumu stále více lidí touží po li-

Arcibiskup Ludwig Schick

turgii klidu a ticha. I mladí lidé si přejí předkoncilní liturgii, a to nikoliv z nostalgie nebo proto, že by odmítali novou liturgii nebo se dívali na koncil skepticky. Chtěli by prostě zažít v liturgii také osobní meditaci a modlitbu a nechtějí být zaměstnáváni ustavičně jen slovy, písněmi a akcemi, takže vůbec nenacházejí čas, aby mohli osobně hovořit s Bohem.

I nová liturgie však počítá s tichem. Po čteních a přečtením po svatém přijímání je třeba zachovávat čas ticha. Kněží a liturgové by měli přímo vyzařovat klid a vnitřní usebranost. Liturgie musí v první řadě podporovat zážitek Boha a osobní vztah k němu.

Arcibiskup Schick žádal věřící, aby nikdy nezapomínali na klid, ticho, usebranost, modlitbu a rozjímání. Cíl všeho duchovního úsilí a podstata křesťanství spočívá v tom, abychom dospěli k osobnímu vztahu ty a ty s Bohem Otcem a Ježíšem Kristem, jeho Synem. „Křesťanství není pouhé sledování zákazů a příkazů. Křesťanství má přivést lidi do bezprostředního styku s Bohem.“

Podle Kath-net

KAZAŇSKÁ MADONA

Kazaňská Madona se vrátila do svého rodného místa. Ikonu, kterou papež Jan Pavel II. vrátil ruské pravoslavné církvi, donesl patriarch Alexej II. do města Kazaň na Volze a uložil ji v nové tamní katedrále. Podle patriarchy se nejedná o originál, ale o sto let starou kopii. Kazaň je hlavní městem dílčí ruské republiky Tatarstanu, kde většina obyvatel je muslimského vyznání. Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jejich trvalému odlivu, který už překročil kritický bod a projevil se kriticky i materiálně jako trvalý pokles nezbytných příjmů, takže kdysi bohatá biskupství začínají rozprodávat své kostely, i ty nedávno postavené. Zdálo by se, že těm věřícím nic nescházelo, ve všem se jim vycházelo vstříc. Proč tak odcházejí? Leccos z toho, čím se jim jejich duchovní pastýři snažili zavděčit, nacházejí i jinde. Jsou výmluvnější moderátoři, vyspělejší rytmické skupiny, zábavnější a pestřejší pořady a atraktivnější prostředí s pohodlnějšími sedadly a přitažlivějšími společenstvími... Není to výstražný příklad?

Zlobili jsme se, že nás bývalý ministr kultury stavěl do jedné řady s různými zájmovými spolkami. Byla to z jeho strany bohužel hluboká neznalost a nepochopení, ale pro nás je to také výzva ke zpytování svědomí: nechováme se někdy jako tyto zájmové spolky? Sdružovat se je možné kolem nejrůznějších věcí, i kolem kostela. Ale my se máme scházet nikoliv jen mezi sebou a kolem něčeho, ale v první řadě s Bohem. Je to sám Bůh, bez koho nemůžeme žít, se kterým se nezbytně potřebujeme osobně setkávat, na jehož den se šest dní těšíme, nebo se stal pouhým titulem, a my ve skutečnosti přicházíme za něčím či někým jiným, co jsme si připravili a za co si můžeme zatleskat?

Obřad se latinsky nazývá caereonia, což není termín pro označení horečné aktivity, ale **posvátné úcty**. Demokratizace a sacrum – posvátno – jsou pojmy, které si protirečí. Demokratizace znamená nivelizaci: to, co bylo malé, se chce zvětšit, proto to, co bylo velké a svaté, chce zmenšit. Demokratizace v domě Božím může působit jako atraktivní inovace, ale ve skutečnosti je to opak toho, co chtěl Jan Křtitel: „Já se musím zmenšovat, aby On mohl růst.“ Na takovéto „zmenšování Velkého“ nedoplácí Bůh, nýbrž člověk. Zařídil si,

že už si sice nemusí zout opánky a zastavit se v úctě před svatým místem, ale už také před ním neshoří Keř, který neshoří. Z toho, co bylo svaté, se stává všední, z nedotknutelného obyčejné, z Boha Velkého a Nejsvětějšího mu zbyl Bůh jen malý (kterého si může vzít sám do ruky a jen tak za pochodu ho vložit do úst...).

Prázdnou zbylou po ztracené úctě a svatém tajemství je vyplněno umělou lidskou slavností, množstvím slov od člověka k člověku, množstvím zvuků a gest. Hluboké posvátné ticho nepotřebujeme tehdy, když Bohu samému není co říct. Ve zdemokratizovaném chrámu byla srovnána hora, na kterou by bylo možno vystoupit k osobní rozmluvě s Bohem. Největší problém není v tom, že se nedbá na to, co sama hlava Církve důrazně požaduje, ale v tom, že se ztratila potřeba tohoto ticha pro osobní důvěrný rozhovor s Bohem, že ji účastník bohoslužby nepocituje alespoň tak naléhavě, jak naléhavě potřebuje po posledním amen ihned promluvit se svým sousedem. Za poslední desítky let jsme posvátnému tichu tak dokonale odvykli, že pokud někdy nastane, jsme z toho přímo nervózní. Bůh nám však svou velikost znovu připomene, až „pohne naším svícem“. „Znám tvé skutky, máš jméno, jako bys žil, ale...“ – „nejsi ani teplý, ani studený, proto tě vyplivnu z úst...“

-red-

Den bez školní uniformy

Jako malé dítě jsem v Ghaně prožíval každou neděli jako zvláštní den. Lišil se od ostatních dnů v týdnu. Neděle začínala tím, že jsem já budil maminku a ne maminka mne jak obvykle. Ten den jsem si mohl obléct to nejlepší ze skříně a jít do kostela. Bylo to nádherné vidět i ostatní děti, jak jsou krásně oblečeny do kostela, jinak jsme se vídali jen ve školních uniformách. Po návštěvě kostela jsme často navštěvovali příbuzné, kteří bydleli daleko. Pro mne byla neděle dnem radosti. Cítil jsem a prožíval i vnitřně, že ten den byl něco zvláštního. Jako mladík jsem přišel do Ně-

mecka. Zde jsem se pro takové věci uzavřel a neděle se pro mě stala docela obyčejným dnem. Dnem jako každý druhý.

Před třemi lety jsem při jednom modlitebním setkání prožil intenzivním způsobem Boží přítomnost. Kristus vstoupil novým způsobem do mého života. Od té doby roste ve mně touha znovu najít to, co z mého dětství bylo zasypano – prožívat neděli jako opravdovou radost ze zmrtvýchvstání našeho Pána a tuto radost dále předávat mým bližním. Je to dar, že můžeme prožívat neděli jako svátek.

Gifty, 19 let

Zanedbaná setkání s Pánem

Dvakrát jsem ve svém mládí vědomě zanedbal nedělní mši svatou. Jednou to bylo při školním výletu. Katolíci měli možnost jít na mši, i když učitel nebyl katolík. Ale většina nešla. I já jsem se připojil ke skupině, která vystoupila na jednu horu. Celou cestu jsem pocítoval nepokoj. Z vrcholu jsme mohli kostel vidět a slyšeli jsme jeho zvony. Vnitřně jsem cítil, že mě tímto zvukem zvonů Bůh osobně volá.

Podruhé to bylo, když mi bylo 17. Nešel jsem v sobotu večer do kostela. Matka mě v neděli ráno probudila a zeptala se: „Už jsi byl v kostele?“ Nemohl jsem

hlát a řekl jsem: „Ne!“ Ale to už bylo pozdě.

Na tyto dvě zanedbané mše svaté jsem nezapomněl ani po dvaceti letech. Byla to promarněná setkání s Pánem. Je to něco víc než splnění povinnosti a není možno se přitom řídit momentální náladou. Po této zkušenosti mám touhu zůstat vždy náležitě bdělý k Pánovu zaklepaní na mé srdce. Jak jsem mu věčný, že klepe a že já smím nedělit co nedělit slavit vítězství života nad smrtí, nad svou leností a vlažností a také nad svým selháním. Aleluja!

Josef, 34 let

NEDELE V ARSU

Bylo to jednou v neděli v červenci. Pokosené obilí ještě leželo na polích. V době nedělní bohoslužby se zvedl prudký vítr a na obzoru se objevily těžké hroznivé mraky. Nebylo by nejlepší postarat se ihned o obilí? Svátý farář Arský nejdříve mlčel, ale když přišel čas kázání, slíbil věrné obci, která mu naslouchá, pěkné počasí, a to v ještě větší míře než jakou je třeba, aby svezli do stodol ohrožené obilí. A bouře táhla nad Arsem dále, aniž by způsobila jakoukoliv škodu, a po neděli následovalo 15 dnů slunečného počasí a azurového nebe.

Svědectví

Před mým obrácením byla pro mě neděle „dnem, který, doufám, co nejdříve skončí“. Nemohl jsem snést klid, musel jsem být stále v pohybu. V neděli jsem budto dospával dlouhé noci z předchozích dnů nebo jsem hrál komanou. V nitru jsem vždy cítil tíživou prázdnotu, která převládla nad klidem dne. Tak byla pro mě neděle vždy trápením – „konfrontace se sebou samým“. Stále a stále ten stejný boj: „Doufejme, že bude brzy po ní!“

Nyní od té doby, co jsem našel Ježíše, roste ve mně stále více touha objevovat pravý význam neděle. Děkovat Bohu za jeho stvoření, přírodu a zvláště za vlastní život. Žiji nyní v protikladu k tomu, co bylo dříve, hledám ticho, abych se potkal s Ježíšem a odhalil krásu života.

Chtěl bych vyjít do ulic a vyprávět lidem o zmrtvýchvstání Krista, o lásce, o zázracích, které Bůh v mém životě způsobil. Toužím po tom, aby všechno utrpení skončilo, až přijde Ježíš ve slávu. Všichni musí zažít, že Boží podstata je pouze láska a Ježíš je touha naší duše – abychom se skrze Ježíše stali šťastnými lidmi.

Michal, 25 let

Víkend bez Boha

Po mne, superegoistu z Adama rodu, byla neděle vždy posledním dnem v týdnu, kdy se mohl člověk správně vyřadit. Ale samozřejmě až odpoledne, protože do dvanácti jsem po náročném dni nevylezl z postele. Na program byl noční klub a bistro. Návštěva kina byla už spíše výjimka, když na tom některá „týdenní přítelkyně“ trvala.

Kdy byl víkend úspěšný a krásný? Nekladu nějaké vysoké nároky, ale měla by se najít nějaká parta, kde je dostatek pití a ze které ze sexuálního hlediska nebylo třeba odejít domů s „prázdnými rukama“. Návštěva kostela nebyla na programu. Víra nebylo žádné téma. Žilo se jen tak naprázdno od pátku poledne do pondělního rána – bez tabu, bez morálky, bez Boha... Prázdnou jsem cítil stále zřetelněji.

Před několika lety mě uchvátil Ježíš skrze svoji Matku. Nebylo to nějaké rychlé obrácení, nýbrž dlouhý proces, který měl začátek v Medjugorje.

Neděle stojí nyní stále v centru pozornosti, ale dostala zcela jiné rozměry. Centrem je Eucharistie. Kolem tohoto jádra se utváří celý den. Nikoliv už vyřadit se, protože pro mne se nyní neděle stala dnem zmrtvýchvstání, prvním dnem v týdnu, dnem služby druhým. Ježíš mi otevřel oči a dal mi pochopit, že ON je Cesta, Pravda a Život. Evangelium a jeho slovo je cesta k novým vztahům a k plnému životu. Cesta zřeknutí se sebe z lásky k druhým. Nikoliv smrt z lásky, ale krok za krokem. Že na to sám nestačím, je mi zcela jasné, ale Ježíš mi pomáhá.

Roger

Eucharistie vlévá do mých žil stejnou Krev jako v Kristu, aby mě udělala jeho příbuzným. Nakolik On ve mně roste, natolik se zmenšuje moje Já. Je třeba, abych já se zmenšoval a On rostl. Když On roste, roste láska. Když já se zmenšuji, zmenšuje se můj egoismus.

Igino Giordani (1894-1980)

Vy pracujete! Vy pracujete! Ale to, co vyděláváte, ničí vaši duši a vaše tělo.

Sv. farář Arský

OHROŽENÍ KOLÍNSKÉHO DÓMU

Kolínský dóm si nadále podrží příslušnost k světovému kulturnímu dědictví. Ta je však ohrožena, jestliže se na protilehlém břehu uskuteční výškové stavby, které zakryjí charakteristický profil kolínské katedrály a města. Dóm se tak ocitl na červené listině ohrožených památek. Je záležitostí jak spolkové, tak místní vlády učinit taková opatření, aby byl z tohoto seznamu co nejdříve vyňat.

NIC PRO PROTESTANTY

Evangelický biskup Rolf Koppe z Hannoveru se vyslovil proti účasti protestantů na katolickém Světovém dnu mládeže. Podle něho je cílem tohoto setkání zamyslet se se svým papežem nad prameny víry. Koppe by si přál, aby Řím uznával protestanty nejen jako společenství, ale jako církve a aby se konaly společně „večeře Páně“ alespoň u nějakých příležitostí.

PAPEŽ NA LODI

Vatikán zveřejnil přesný program pobytu Benedikta XVI. na Světovém dnu mládeže v Kolíně nad Rýnem. Papež odletí z letiště Ciampino 18. srpna v 10.00 hod. a přistane na letišti Kolín-Bonn ve 12.00 hod. V 16.45 pak nastoupí na loď

Rheinenergie, vystoupí na Pöller Rheinwiesen a pak bude pokračovat v plavbě až ke kolínskému dómu.

Během svého pobytu v Kolíně navštíví kolínskou synagogu a setká se se zástupci muslimského společenství. Hlavní částí programu bude noční bdění a setkání s mládeží na Marienfeld v sobotu 20. srpna a pontifikální mše svatá 21. srpna tamtéž.

NÁLEZY BIBLICKÝCH RUKOPISŮ

V oblasti Mrtvého moře byly nalezeny dva fragmenty bible z doby posledního povstání Židů proti Římanům v roce 135 po Kr. Jsou to úryvky z knihy „Leviticus“.

KATOLÍK NEJVYŠŠÍM SOUDCEM

Prezident George Bush jmenoval v noci na středu 20. července novým nejvyšším soudcem USA katolíka Johna G. Robertse (50 let). Roberts musí ještě ke konečnému jmenování získat souhlas senátu. Někteří demokraté ohlásili protesty proti tomuto jmenování. Roberts je přesvědčený praktikující katolík. Jeho jmenování uvítaly organizace na ochranu nenarozeného života. Jmenovaný se vyslovil pro změnu dosavadního potratového zákona v USA.

Papež Benedikt XVI. během své dovolené v údolí Aosta si udělal výlet na masiv Mont Blancu. S použitím tří lanovek vystoupil do výšky 3 500 m, kde se účastnil mše svaté.

Mezinárodní duchovní cvičení Mariánského kněžského hnutí Collevaenza 2005

„Nechci vás nechat sestoupit z této hory, aniž bych vám všem nevyjádřila svou mateřskou vděčnost. V těchto dnech jste vstoupili do nebeské zahrady mého Neposkrvněného Srdce. Dívejte se na moje Srdce; vstupte do mého Srdce; žijte stále v mém Srdci a nad vámi bude duch radosti a útěchy.“

(Kněžím, přemilým synům Panny Marie, 4. 7. 1986, Duchovní cvičení v San Marinu)

Jako každý rok koncem června i letos se sešli kněží a biskupové Mariánského kněžského hnutí (MKH) z celého světa, především pověření národní vedoucí, na týdenních duchovních cvičeních. Letošního soustředění, které se konalo už poněkoličkáte ve velkém duchovním středisku a poutním centru v italské Collevaenze od 26.6. do 3.7., se účastnilo 14 biskupů a 300 kněží (z toho 10 účastníků z České republiky).

Významným hostem exerciícií byl také Giovanni D'Ercole z vatikánského Státního sekretariátu a také kardinál Ignace Mousa Daud, prefekt kongregace pro východní církve, který účastníkům tlumočil osobní pozhnání Svatého otce Benedikta XVI.

Letos ve svých přednáškách Don Stefano Gobbi a jeho nejbližší spolupracovníci hovořili na téma zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, Eucharistie, zhoubná role zed-

nářů ve světě a v církvi, svátost smíření a věrnost papeži. Znovu si kněží v osobních meditacích uvědomili význam toho, co to znamená svěřit se zcela a bez výhrad Panně Marii, být těžiteli Ježíše Krista v Eucharistii a často se zpovídat.

Velikou radostí pro kněze střední a východní Evropy bylo potvrzení letošní cesty Dona Gobbiho do České republiky, Slovenska, Maďarska, Slovinska a Chorvatska.

Večeřadla s Donem Gobbiem v naší vlasti se uskutečnila postupně v Českých Budějovicích (29. 8.), v Praze (30. 8.), v Brně (31. 8.), v Olomouci (1. 9.), v Ostravě (2. 9.) a v Rožnově pod Radhoštěm (3. 9.). Podrobný program návštěvy brzy najdete na stránkách Světla. Jeho náročná cesta je pro nás velkým darem, a proto mu už nyní vyprošujeme hojnost darů Ducha Svatého a nám otevřená srdce.

P. Jiří Polášek, responsabile MKH v ČR

Počátky Církve (17)

Třetí Pavlova cesta (Sk 18,23–20,38)

Jestliže první Pavlova cesta měla svůj vrchol ve vystoupení v Antiochii v Pisidii (13,16–41) a druhá vrcholila promluvou v Athénách (17,22–34), třetí cesta má své vyvrcholení v Efezu v Pavlově projevu ke starším.

Galácie a Frýgie

Počátek cesty vyvolává nemalé potíže. Pavel odjel a procházel galatský kraj a Frýgii a utvrzoval všechny učedníky ve víře. Je překvapující, že Pavel zůstal sám a utvrzuje učedníky ve víře. To znamená, že zde byla církevní společenství. Ale kdo je založil? Pravděpodobně je Pavel založil během své druhé cesty, když procházel touto krajinou (16,6). Faktem je, že nyní se setkal u galatských s určitými obtížemi ve víře, protože když přišel do Efezu, napsal jim list, ve kterém potvrzuje, že není jiné evangelium (Gal 1,7).

Je zde jeden úryvek (18,24–28), který vynecháváme, protože je jako by vytržen z kontextu a nemá vazbu na to, co předchází, ani na to, co následuje. Stačí nám jedna užitečná poznámka: Efez není pole, které zaséval Pavel. Někdo jiný zde už hlásal Krista.

První kontakt s městem (19,1b–10)

Když přišel do Efezu, potkal se s některými učedníky a zeptal se jich: „Již jste přijali Ducha Svatého, když jste přijali víru?“ Tato otázka předpokládá, že Pavel již věděl, že existují křesťané tzv. „janovci“ i mimo Palestinu, a to mu také hned potvrdili, když mu odpověděli: „Ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch Svatý.“ Řekl jim: „Jak jste tedy byli pokřtěni?“ Odpověděli: „Křtem Janovým.“ Pavel se jim tedy snažil vysvětlit smysl křtu, který Jan uděloval jako křest obrácení, a říkal lidem, aby uvěřili v toho, který přijde po něm, to je v Ježíše.

Třetí Pavlova apoštolská cesta

Oni s vírou přijali Pavlovo slovo. Proto byli pokřtěni a hned na ně sestoupil Duch Svatý. Byly to opravdové Letnice. Začali mluvit jazyky a prorokovat. Ponořeni do Ducha Svatého a plného společenství s Otcem a Synem modlili se extatickým způsobem, zatímco dar proroctví jim umožňoval, aby byli učiteli pro společenství.

„Nejdříve židům“ (19,8–10)

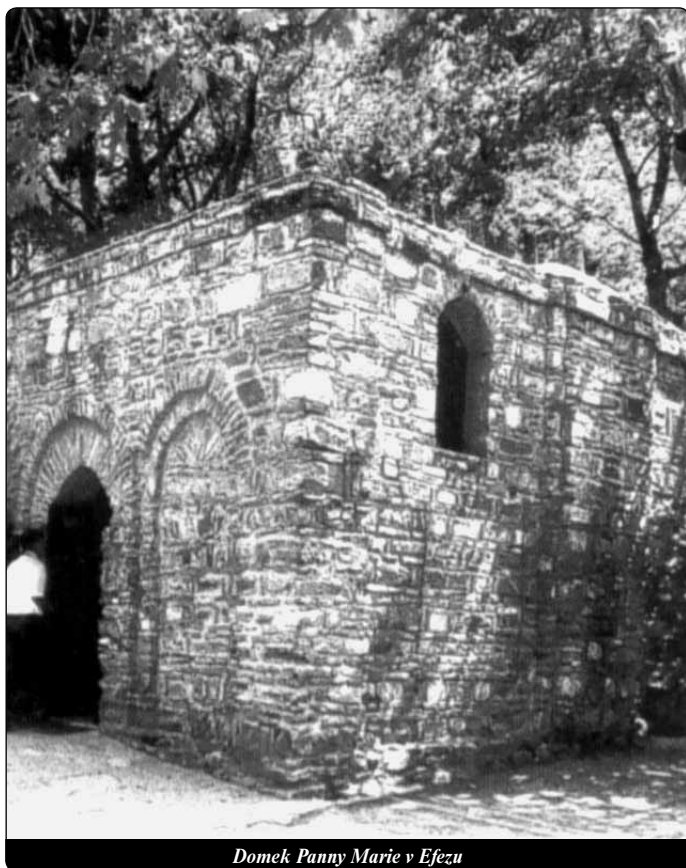
Pavel nemohl zapomenout na svůj národ. Nyní tedy mění metodu. Nemluví o Ježíši, nýbrž přesvědčivě káže o Božím království. To je téma, které probouzí zájem židů, protože je zakořeněno v Písmu. Vyjadřuje duchovní nadvládu Boží nad myslí a inteligencí a časem vyjadřuje také eschatologickou naději na dobu, kdy se plně uskuteční spása. A to je bod, kdy je nutno přejít k Ježíši. To vyvolává u židů nesmírné reakce: někteří se mu vysmáli a přede všemi ho tupili. Odmítali uvěřit a hanobili „novou cestu ke spáse“.

Pavel odešel s těmi, kteří přijali poselství, a denně po dva roky pokračoval v rozhovorech s nimi. Výsledek byl úžasný: všichni obyvatelé této římské provincie v Asii, Řekové i Židé, naslouchali Božímu slovu. Lukáš mluví jen o Pavlovi, ale je logické, že zde spolupracovali také Timotej a Erastus (19,22), Gaius a Aristarchos, kteří evangelizo-

váli efezské zázemí, tedy města Kolos, Laodiceu a Gerapolis.

Vítězství nad kouzelníky (19,11–22)

Začátek tohoto úryvku je slavnostní: Bůh dělal skrze Pavla neobyčejné divy. Dokonce i šátky na utírání potu a zástěry, kterých Pavel použil, lidé brali a odnášeli na nemocné a nemoci je hned opouštěly a zlí duchové z nich vycházeli.

Domek Panny Marie v Efezu

Pohanská bohyně Artemis

Byli zde nějakí židovští zaklánači, kteří se cítili Pavlovým působením poškozeni a pokoušeli se ho napodobovat. To se dělo právě v Efezu, městě po výtce kouzelnickém, plném knih, které poučovaly, jak si posloužit různě.

Fontána v Efezu

nými magickými formullemi. Tito zaklínači řekli zlým duchům: Zaklínám vás skrze toho Ježíše, kterého hlásá Pavel. Jenže tato formule byla pro ně něco magického. Samo toto slovo mělo mít moc uzdravovat, zatímco Pavel uzdravoval mocí Pána. Proto neměli úspěch a zlý duch jim přímo řekl: „Ježíše znám a vím, kdo je Pavel, ale kdo jste vy?“ Posedlý se hned vrhl na ně a tak je ztloukl, že museli utéct nazí a plní ran.

V Efezu se o tom všude mluvilo, všechny naplnila bázeň a mnozí začali velebit jméno Ježíšovo. Pochopili, že Ježíšova síla je mocnější než všechna kouzla. Mnozí z těch, kteří přijali víru, veřejně vyznávali na sebe, co

spáchali. Velký počet těch, kteří se zabývali kouzly, snesli své knihy a přede všemi je spálili. Závěr byl jasný: Boží slovo se šířilo a vzrůstalo.

Po těchto událostech začal Pavel pocíťovat starost o církev a rozhodl se odcestovat přes Makedonii a Acháji do Korintu. Prohlásil: „Až tam pobudu, musím se podívat do Jeruzaléma a do Říma.“ Poslal před sebou Timoteje a Erasta a zůstal ještě nějaký čas v Efezu. Mohl tak být přítomen velké události.

Vítězství víry nad modloslužbou (19,21-40)

Prodej náboženských předmětů kolem velké svatyně bohyně Artemidy v Efezu očivid-

ně slábl. Demetrius, hlava stříbrotěpčů, svolal tedy všechny řemeslníky a pracovníky obchodu a ukázal na Pavla: „Víte, že tato práce nám mnoho vynáší nejen v Efezu, ale v celé Asii. Tento Pavel však přesvědčuje lidi, že bohové rukama udělaní nejsou žádní bohové. Je tu velké nebezpečí nejen pro naše obchody, ale diskredituje to i velký Artemidin chrám. Tě, kterou uctívá celá Asie a celý svět, hrozí, že bude zbavena svého majestátu.“

Rozhněvaní posluchači začali pobíhat velkým městem a křičeli: „Velká je Artemis Efezanů.“ Vlekli s sebou do amfiteátru Gaia a Aristarcha, Pavlovy druhy, aby je předvedli úřadům.

Seběhlo se veliké množství lidí, ale vlastně nevěděli, o co se jedná a proč se manifestuje. Pavel chtěl vstoupit do arény a promluvit k davu, ale někteří císařští úředníci mu v tom zabránili. Pouze šikovností městského tajemníka se podařilo dav uklidnit a ujistit, že ani Gaius ani Aristarchos se ničím neprovinili. Nikdo nic v chrámě neukradl a tím méně nenapadl velkou bohyni. I zde je výsledek evidentní: křesťanská víra na své cestě boří veškerou modloslužbu. Když Pavel mohl konstatovat vítězství víry, odejel.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 11/2004
přeložil Iš-

Víra je pilíř

Rozhovor agentury Kath-net s ministerským předsedou Rakouska Wolfgangem Schüssleem

Pane spolkový kancléři, jakou roli hraje Bůh ve vašem životě?

Já bych otázku otočil. Jakou roli hraje jednotlivý člověk v Božím životě? Příběh Ježíše v Bibli je příběh Boha s člověkem a pro člověka. Zda, jak a kdy dbám „jeho dobrých rad“, je vždy navýsost osobní rozhodnutí. Je však nerozlučně spojeno s vlastní odpovědností. Myslím proto, že jednání jednotlivců nejsou nikdy bez následků jak v kladné, tak v negativní oblasti vzhledem k Bohu, k bližním a okolnímu světu.

Trávil jste v posledních letech vždy několik dnů v klášteře? Proč vlastně?

Je to strava pro duši a klid pro ducha.

Církev a politika. Jakou roli má podle vašeho názoru sehrávat církev, co jako politik od církve očekáváte?

Musíme přijímat nároky naší křesťanské existence. Pro jednotlivce není tak rozhodující, zda je činný v církvi nebo v politice, sklouznout na jednodušší cestu a pro nedostatek odva-

hy se nehlásit o slovo se objevuje ostatně tu i tam. Víra je pilíř: podle ní se nejen můžeme orientovat, ale je také tvořivá a kreativní a tento prvek se mi jeví jako podstatný a málo uváděný do praxe. Z pozemského hlediska je církev organizace, která objímá celý svět, a já se domnívám, že kromě hledání pravého smyslu a sociální angažovanosti patří k podstatě církve být spojícím elementem, což v kontextu se společnou Evropou pokládám za nosnou roli.

Co si myslíte o současném „německém papeži“? Uvítal byste, kdyby papež v příští době navštívil Rakousko?

Je to krásné, že Pontifex Maximus je takřka náš soused. Most je tedy již takřka postaven a já doufám, že nás nevynechá.

Která je vaše oblíbená modlitba a zamilovaný světec?

Moje nejoblíbenější modlitba je Otče náš a oblíbený světec sv. František z Assisi.

Děkuji za rozhovor.

Celsova knihovna v Efezu

Výzvy fatimského poselství (21)

Když Magdaléna uviděla Krista, uvěřila v něho a milovala ho. Byla to tato víra a tato láska, která ji přivedla k tomu, aby zavrhla hřích, plakala, pohrdla světskými marnostmi a změnila život. A toto všechno se líbilo Pánovi, který dodal: „*Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoj!*“ Je to víra a láska, která nás má přivést k tomu, abychom zavrhli své hříchy, káli se a změnili život, aby nám Bůh jako Marii Magdaléně řekl: „*Jsou ti odpuštěny hříchy.*“

Cizoložně ženě Ježíš řekl: „*Nikdo tě neodsoudil?*“ Odpověděla: „*Nikdo, Pane.*“ Ježíš řekl: „*Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nyníška nehřeš!*“ (Jan 8,10-11). Pán vidí v srdci této ženy lítost a předsevzetí změnit život, a proto jí slibuje, že ji neodsoudí a dá jí odpuštění, avšak za podmínky, že se nevrátí k hříchu: „*Jdi a od nyníška nehřeš!*“

Když se Ježíš obracel k židům, kteří se spokojovali s tím, aby vypadali dobří v očích druhých, ale nestarali se o to, aby jimi byli skutečně v očích Boha, který Vás prostřednictvím svých vyslanců nepřestává volat k sobě skrze pokání a změnu života, řekl o všech ostatních ženách, které se jako ona cizoložnice kají, mění život a konají pokání: „*Nevěstky vás předcházejí do Božího království*“ (Mt 21,31).

Je pravda, že židé byli zvyklí přinášet Bohu oběti za vlastní hříchy a obětovali zvířata, která sloužila jakožto obětní dary, ale nechápali příkazání lásky, zvláště vůči chudým a žijícím na okraji společnosti, sirotkům a vdovám, které často nechávali bez pomoci a spravedlnosti, zatímco pro sebe samé vyprošovali z nebe spravedlnost a pomoc. Bůh jim proto odpověděl: „*Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy zmizí. (...) Má spravedlnost vy-*

jde jako světlo, protože chci lásku, a ne obět, poznání Boha chci víc než celopaly“ (Oz 6,4-6). Vskutku, jak se může Bohu líbit vnější obět, jestliže mu neobětujeme vnitřní obět odpuštění poskytnutého našim bratřím a sestrami? Protože tento úkon ctnosti není často dobře pochopen, Ježíš Kristus nám říká v evangeliu: „*Jděte a naučte se, co znamená: »Milosrdenství chci, a ne obět«*“ (Mt 9,13). To, co se máme

naučit je toto: dobře pochopit, co je milosrdenství a odpuštění druhým, které má prýštit z našeho srdce jako plod lásky, kterou jsme povinováni Bohu a bližnímu z lásky k Bohu, tak jako prýští z Božího srdce láska k nám.

Jednoho dne se sv. Petr zeptal Ježíše, kolikrát má odpustit svému bratruvi: „*Nejvíc sedmkrát?*“ Pán odpověděl: „*Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmdesát sedmkrát*“ (Mt 18,21-22). To znamená, že máme odpouštět vždy.

Ave Maria!

8.

VÝZVA K MODLITĚ

Šestá výzva poselství:

„*Modlete se, mnoho se modlete.*“

Jak už víte, tato výzva pochází z druhého andělova zjevení.

Chudobné děti si vykládaly a seděly přitom u studny, která byla na dvoře mých rodičů. Ukázal se jim nebeský posel a položil jim následující otázku: „*Co děláte?*“ a aniž by čekal na odpověď, pokračoval: „*Modlete se, mnoho se modlete! Srdce Ježíšovo a Mariino mají s vámi plány milosrdenství. Přinášejte stále Nejvyššímu modlitby a oběti. (...) Ze všeho, co můžete, přinášejte obět v úkonu náhrady za hříchy, kterými je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků. Tak na svou vlast přitáhnete pokoj. Já jsem anděl strážný, anděl Portugalska. Především*

přijímejte a snášejte utrpení, které vám posílá Pán.“

I když nadpřirozená zjevení jsou obvykle doprovázena zvláštní milostí, která objasňuje jejich význam, přesto v té době byly ubohé děti na hony vzdáleny tomu, aby si dokázaly představit jeho veškerý dosah a význam, jak ho my můžeme nyní pochopit a předávat duším, jak je to Boží vůle, aby se tak stalo. Právě proto jsem ještě zde na zemi k jeho dispozici.

V té době děti ani zdaleka netušily, že tato výzva k modlitbě nebyla jen pro ně, ale také pro celé lidstvo. Dnes považují tuto výzvu za upoutání pozornosti k cestě vyznačené Bohem jeho tvorům již od počátku stvoření.

Opravdu, v Starém a Novém zákoně, který obsahuje Boží slovo, nacházíme jasně vyznačenou cestu, již Bůh vytyčil lidstvu; avšak lidé v své většině na neštěstí nedbají na cíl, pro který byli stvořeni. Nedbají na existenci Boha, svého Stvořitele; nedbají na svaté jméno Boha, kterému nikdy nedokázali dát sladké jméno Otce, a nedbají na cestu, po které mají kráčet, aby mohli jednou dospět k tomu, že budou šťastni v Otcově domě.

Tak je větší část lidstva obětí nevěšmavosti, hledá štěstí tam, kde ho nemůže najít, a propadá se stále více do neštěstí a bída. Podívejme se na svět! Co vidíme? Jaký obraz se otevírá před našima očima? – Války, nenávisť, ctižálost, loupeže, krádeže, pomsty, podvody, vraždy, nemravnost atd. A jako trest za tolik hříchů: katastrofy, choroby, pohromy, hlad a každý druh bolesti a utrpení, pod jehož tíží lidstvo vzdychá a pláče.

Lidé, kteří se považují za moudré a mocné, pokračují v plánování dalších válek, smrti, bída a neštěstí..., dalšího prolévání krve, v jejímž moři se topí národy – ty národy, které naopak měly povinnost pomáhat si k životu a k spáse.

A proč toto všechno? Aby lidstvo svedli a zničili ve vlnách

nenávisť, ctižálosti, pomsty, nemravnosti... a zničili sami sebe. Ano, protože i oni se jednou v hrobě obrátí v prach! Kde jsou dnes jejich předkové, kteří bojovali a žili stejným způsobem? O mnohých z nich se dokonce neví ani to, jak opustili tento svět. A kde budou jejich duše na věčnosti?

Těla se bezpochyby vrátí do země, odkud byla vzata, neboť tak je psáno: *Prach jsi a v prach se obrátíš* (Gn 3,19). A co duše, které v tomto čase oživovaly tato těla? – Také ty se vrátí tam, odkud přišly – k věčnému Bytí, kterým je Bůh. Vždyť duše byla stvořena Bohem s duchovní přirozeností, k Boží podobě: *Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozdr dech života, a tak se stal člověk živou bytostí* (Gn 2,7). Byl to tento stvořitel dech, vycházející z Božích rtů, který dal bytí naší nesmrtelné duši, stvořené k Boží podobě.

Od doby, kdy Adam zhřešil přestoupením Božích příkazů, všichni jeho potomci upadli do trestu tělesné smrti. Avšak naše duše žije dále; vrací se k Bohu, jestliže se nachází ve stavu milosti; jestliže je naopak ve hříchu, tento samotný hřích ji odlučuje od Boha a vrhá do věčných muk.

A když přijde den všeobecného vzkříšení, všichni vstaneme z mrtvých, abychom se opět spojili se svou vlastní duší a měli účast na témže věčném údělu, který si ona spolu s tělem zasloužila: buď věčně šťastni s Bohem, nebo nešťastni ve věčných mukách. Tak nám to dal poznat Ježíš, když hovořil o díle, které mu Otec uložil vykonat jako Synu člověka: „*Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas (hlas Syna člověka) a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení*“ (Jan 5,28-29).

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Duchovní centrum sv. Františka z Pauly Vranov u Brna pořádá od čtvrtka 22. 9. do neděle 25. 9. 2005 (začátek v 18.00 večer, konec 12.00 hod. obědem) **DUCHOVNÍ OBNOVU**, kterou vede P. Ludolf Josef Kazda Opraem. Srdečně Vás zveme! Přihlášky: S. M. Zdislava Nosková, tel.: 541 239 264; e-mail: dc-vranov@katolik.cz

DEN MODLITEB

Bratři a sestry z Rodiny Panny Marie zvou na Den modliteb, který se koná 4. září 2005 ve sportovní hale v Lučenci (Slovensko). Slavnostní mše svatá bude v 11. hodin (celebruje rožňavský diecézní biskup Mons. Eduard Kojnok, kazatel biskup Pavol Hnilica SJ). Během dne je možné přistoupit ke svátosti smíření. Kontakt a informace: Vířazstvo Srdca, Materský dom sestier, 985 11 Stará Halič 2. Telefon: 00421 474 392 088.

Matice svatohostýnská oznamuje všem svým členům, že dne 11. září 2005 v 10.00 hod. v sále poutního domu č. 3 se koná **mimořádná valná hromada**.

V. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD ze Znojemska a Vysočiny (a zároveň XXIV. etapová z Levého Hradce a Nového Jičína) úterý 23. 8. - sobota 27. 8. 2005

Proč putujeme: Jako malé praménky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Při pouti prosíme za obnovu víry v našem národě. Co si přejeme: Aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „**RADOŠT PRO VŠECHEN LID**“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají. Aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst naší vlasti. Odkud a kdy vycházíme: V pondělí 22. 8. v 10.30 hod. z Ostrova nad Oslavou nebo v 8.00 hod. z Radešínské Svatky, v 15.00 hod. z Vranova n/D. nebo z Vítchova. V úterý 23. 8. v 6.30 hod. ze Znojma nebo z Velkého Meziříčí nebo z Víru. Ve středu 24. 8. v 6.30 hod. z Miroslavi nebo z Tišnova nebo z Boskovic. Ve čtvrtek 25. 8. z Blučiny nebo ze Křtiny nebo z Ruprechtova, odpoledne ze Slavkova u Brna. V pátek 26. 8. v 6.30 hod. z Věteřova nebo z Milonic nebo z Veselí nad Moravou. Každý den je to přibližně 33 kilometrů. Můžete se k nám kdekoliv přidat.

Anebo přijďte v sobotu 27. 8. ráno v 8 hod. hodin do Buchlovic a pojedte posledních 7 kilometrů s námi. Zakončíme v pravé poledne ve velehradské bazilice mší sv. s olomouckým arcibiskupem.

Co potřebujete: svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100 Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) poveze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střechem.

U koho se hlásit: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 566 522 101, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám 13, 66902 Znojmo, tel.: 515 224 694, P. Marek Dunda, 671 03 Vranov n/D 20, tel.: 515 296 384, jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 516 463 315.

MISIJNÍ A EVANGELIZAČNÍ SEMINÁŘ v klášteře redemptoristů v Králíkách 23. - 25. 8. 2005.

Koná se pod záštitou provinciála redemptoristů, P. St. Příbyla CSsR. Toto informační a poznávací setkání je určeno těm, kdo se zajímají o misijní či evangelizační aktivity církve v současné české společnosti: diecézním kněžím, tradičním misijním a kazatelským řeholním řádům, laickým křesť. společenstvím a hnutím v církvi atd. V čase max. 45 minut můžete představit svou činnost, plány... K dispozici je počítač, projektor, video. Kongregace CSsR (www.cssr.cz) zve i ty, kdo nechtějí prezentovat svou činnost, ale hledají kontakty, impulzy.

Program: Út 23. 8. ve 12.00 hod. zahájení v kostele, oběd. ● 13.30 hod. - seminář CSsR. - evangelizace turistů na poutním místě ● Duchovní obnova farnosti lidovou misí ● Ustavivá misie duch. správce farnosti ● Evangelizace lidí na okraji společnosti ● 17.00 hod. mše sv. ● 18.15 hod. večere - táborák, film o misiích CSsR ● **St 24. 8.** - 7.30 hod. ranní chvály ● 8.00 hod. snídaně ● 9.00 hod. ohlášené prezentace: Katechetické centrum diecéze HK ● Misijní společenství OP Olomouc ● Komunita Emmanuel Ostrovačice ● 12.15 hod. oběd ● 14.30 hod. možnost dalších prezentací - kněží, řehole, laici ● 18.15 hod. večere ● 19.30 hod. - mše sv. - Mons. D. Duka OP ● **Čt 25. 8.** - zakončení semináře. Možnost výletu do okolí.

Ubytování + stravné 400 Kč. Přihlášky do 12. 8. na adresu: P. Jiří Šindelář CSsR, 561 69 Králíky II/I, mobil: 732 961 694, e-mail: jiri.sindelar.cssr@atlas.cz

BLAHOŘEČENÍ NOVODOBÉHO AFRICKÉHO POUŠTEVNÍKA

Charles de Foucauld bude prohlášen za blahoslaveného 13. listopadu ve Vatikánu. Spolu s ním budou blahorečeny dvě italské řeholnice. Rozhodl tak papež Benedikt XVI.

Liturgická čtení

Neděle 7. 8. - 19. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,9a.11-13a
Ž 85(84),9ab+10,11-12.13-14
Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
2. čt.: Řim 9,1-5
Ev.: Mt 14,22-33

Pondělí 8. 8. - památka sv. Dominika

1. čt.: Dt 10,12-22
Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 17,22-27

Úterý 9. 8. - svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: 1 Petr 4,12-19
Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17
Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.*)
Ev.: Lk 9,23-26

Středa 10. 8. - svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6-10
Ž 112(111),1-2.5-6.7-8.9
Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a pūčuje.*)
Ev.: Jan 12,24-26

Čtvrtek 11. 8. - památka sv. Kláry

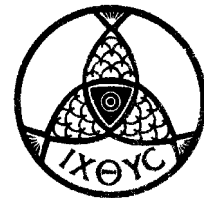
1. čt.: Joz 3,7-10a.11.13-17
Ž 114(113A),1-2.3-4.5-6
Odp.: *Aleluja*
Ev.: Mt 18,21-19,1

Pátek 12. 8. - nez. pam. sv. Jany Františky de Chantal

1. čt.: Joz 24,1-13
Ž 136(135),1-3.16-18.21-22+24
Odp.: *Jeho milosrdenství trvá navěky.* Nebo: *Aleluja*
Ev.: Mt 19,3-12

Sobota 13. 8. - nez. pam. sv. Pociána a Hippolyta nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Joz 24,14-29
Ž 16(15),1-2a+5.7-8.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
Ev.: Mt 19,13-15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 8.	PO 8. 8.	ÚT 9. 8.	ST 10. 8.	ČT 11. 8.	PÁ 12. 8.	SO 13. 8.
Antifona	1028	1722	1708	1708	1741	1106	1122
Žalm	783	783	786	786	786	785	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1723	1709	1708	1742	1107	1123
Antifony	1030	1046	1710	1463	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1724	1710	1463	1743	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	709	1724	1710	1463	1743	1111	1126
Prosby	1033	1724	1711	1711	1744	1111	1126
Záv. modlitba	709	1462	1711	1463	1465	1613	1466
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	792	792	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1713	1713	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1711	1463	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1457	1039	1727	1714	1714	1746	1117
Antifony	1457	1040	1056	1715	1464	1102	1118
Žalmy	1457	1040	1057	1715	1715	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1459	1043	1730	1717	1464	1749	1120
Ant. ke kant. P. M.	1459	710	1731	1717	1464	1750	710
Prosby	1459	1043	1731	1718	1718	1750	1121
Záv. modlitba	1455	709	1462	1711	1463	1465	711
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**OPAT CHULIGÁN ANEB DOBRÉ DÍLO
ANASTÁZE OPASKA**

Monika Elšíková

Životní příběh (1913–1999) benediktinského mnicha, arcioptata Břevnovského kláštera v Praze, básníka, kritika, mukla, předsedy laického katolického sdružení „Opus bonum“, nositele Řádu T. G. Masaryka a čestného občana Prahy 6. Tím vším ThDr. Anastáz Jan Nepomuk Vojtěch Opasek byl a to vše je zachyceno na stránkách knihy spisovatelky a režisérky M. Elšíkové. Text knihy je protkáno mnoha černobílými fotografiemi.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 272 stran, 259 Kč

ODVAHA MÍT STRACH

Marie-Dominique Molině

Nové vydání úspěšného titulu, kde se autorka originálním způsobem zamýšlí nad tím, jak a čím se nechat formovat v duchovním životě. Druhé, přepracované vydání, v KNA vydání první.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 228 stran, 190 Kč

I LÁSKA MÁ SVÁ PRAVIDLA

(Blížkost a odstup v pastoraci)

Wunibald Müller

Autor knihy probírá lidské a profesní předpoklady nezbytné k tomu, aby vztahy vznikající při pastoraci

byly těm, kdo hledají pomoc, ku prospěchu. Popisuje, jak je zdařilým nalezením vlastní identity umožněn odstup od druhé osoby i respekt k ní. V této souvislosti si všimá i různých forem sexuálních přehmatů v pastoraci a při duchovním doprovázení.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 168 stran, 180 Kč

POD SVATOU HOROU

Maryša R. Šárecká

Vyprávění o životě pod Svatou Horou. Osudy hrdinů knihy jsou s tímto mariánským poutním místem spojeny jen sporadicky, ale vliv svatého vrchu je cítit na každém kroku jejich životní pouti. Příběhy jednotlivých postav jsou zarámovány do života Příbrami, Svaté Hory, Březových Hor, Višňové, Prahy a dalších míst v 2. polovině 19. století.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 300 stran, 249 Kč

ZASAŽEN BOHEM

(Setkávání s Janem od Kříže)

Iain Matthew

Knihy odkrývá pokorného, „malého“ Jana, zakoušejícího chudobu a bolest, Jana nízkého původu. Popisuje, jak se setkal s Terezii z Avily a jak mu tato krásná žena přinesla naději, povzbuzení, inspiraci a nový plamen lásky. Iain Matthew skvěle odhaluje pravého Jana – pevně zakotveného v Ježíši. Tato kniha může mnohým pomoci, aby se jejich středem stal Bůh, aby ve všem byla jejich středem láska.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 288 stran, 250 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávane novinyoch zasielok (jako Titmanova, Medzuzgorje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.